

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΜΟΗ

Ε. Ελλάδι αρ. 10 — εν τη αλλοδαπή αρ. 12.
 Η συνάρμοη είναι προπληρωτική έτησιως ή κατ' έταμηνίαν εις δύο ίσας δόσεις.

ΕΚΑΙΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εν 444 Βουλής 28, απὸ τὸ Ἐνεδοχείου τῆς Νέας Αἰγύτου.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 30 Ἰουλίου 1884.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΥ: Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά. — Κ. Σ. Κόντου Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις. — Ἐπιστολὴ περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν Ἁγ. Θεοδώρων. — Ἡμερολόγιον. — Ἐβδομάς. — Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. — Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.

ΦΥΛΑΓΟΥ: Ἡ χολέρα τοῦ 1854 ὑπὸ Χρυσάμπου Ἀννίνου. — Τίνες ἦλθον κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ Σ. Γ. Παναγιωτοπούλου. — Φιλῆλλης. — Ὁ Ζωντανοπειθαίμενος (διήγημα Ἐ. Ζολᾶ). — Ἡ ζήλια ποίημα Δ. Κόκκου. — Ἡ ἐν Παλλέρμῳ ἐορτὴ τῆς Ἁγίας Ροζαλίας ὑπὸ Γ. Ααρπάκη. — Ἐθνογραφικά.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Δικαίως τὸ ἔτος τοῦτο δύναται νὰ ὀνομασθῆ ἔτος τοῦ πυρός· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ πῦρ κατεδίωκέν ἀδιακρίτως διάφορα ἑλληνικὰ δάση, ἤδη ὁμως εἰσεπήδησε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ καὶ μετὰ τὴν παρὰ τὴν Καμκαρέαν ἀψιμαχίαν ἤρξατο συστηματικώτερον τῆς ἐπιθέσεως ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων. Ἐν τῇ φοβερᾷ ταύτῃ πυρκαϊᾷ ἀνεπτύχθησαν καὶ αὐθις τὰ ἔμφυτα ἑλληνικὰ προτερήματα, ἐρριψοκινδύνησαν ἄνδρες τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν στρατοῦ, πολλοὶ ἐπληγώθησαν καὶ τινες μάλιστα ἐπικινδύνως· τὸ ἀλγεινότερον ὁμως τραῦμα ὑπέστη ὁ **προϋπολογισμὸς**, περὶ τὸ ἑκατομύριον δὲ ὑπολογίζονται αἱ πρὸς ἑασίν του δαπάναι· αἱ πρῶται ἀλλ' ἀνεπαρκεῖς ἱατρικαὶ βοήθειαι εὐγενῶς προσηνέχθησαν τῷ γηραιῷ τραυματίᾳ ὑπὸ τοῦ κ. Α. Γ. Κυριακοῦ, ὑπαλλήλου παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν, δωρήσαντος αὐτῷ τὸν μισθὸν του. Ἀλλὰ δὲν σὲ φοβούμεθα πῦρ! καὶ πᾶσαι αἱ Ἀθηναὶ ἀν γίνωσι παρανάλωμα τῶν φλογῶν σου, ἔχομεν τὰς «Νέας Ἀθήνας», αἰτίνας καθὰ ἠγγέλθη διὰ τοῦ τύπου πρόκειται νὰ κτισθῶσι παρὰ τὰς Τσιτζίφιας τῆς Φαληρικῆς ἄμμου. Ἐπὶ τῷ ἀκουσμάτι κατήλθομεν εἰς τὰς «Νέας Ἀθήνας» συγκεκινημένοι. . . ἀλλὰ δὲν ἐβρομεν εἰρή· παρὰ πηγάδι τι ἐν μέσῳ ἀκανθώδους πεδιάδος—ἀρετὰ μακρὰν τῆς παραλίας—ἰκάναν ὄρεσημα, ἓνα φύλακα καὶ δύο σκύλους. Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι τὸ μέρος — ἀν ἔχη ὕδωρ — εἶναι καταλλήλοτατον εἰς συνεικισμὸν, ὡς εὐατέρον καὶ ὑγιέστατον· ἀλλὰ διατὶ νὰ δίδεται τὸ μέγα καὶ ἱερὸν τῶν Ἀθηνῶν ὄνομα εἰς μικρὸν συνεικισμὸν ὑπὸ ἀπλοῦς καὶ οἰκονομικοῦς ὄρους· καταρτι-

ζόμενον; Ἡ θέσις ὅπου ἀκριβῶς τὸ παρὰ πηγάδι ὀνομάζεται «Θυμαράκι» μετ' αὐτὸ ἔρχεται ἡ «Βασιλική» ἀπέναντι ὁ «Πηλὸς» παρ' αὐτὸν ἡ «Περώνια», ἅπαν τὸ τμήμα ὀνομάζεται «Τρύπη» λιθάρι, ἡ δὲ παραλία «Μεσία!» . . . ἰδοὺ ὀνόματα ἔλξαστε. . . δὲν σὰς ἀρέσουν; δημιουργήσατε ἄλλα· ἀπαλλάξατε ὁμως πρὸς θεῶν τὰς Ἀθήνας τῆς εἰρωνείας ταύτης. . .

Καίτοι ἔνεκα ἐλλείψεως χώρου δὲν δυνάμεθα σήμερον νὰ ἀναγράψωμεν τὰ παραδοξότατα καὶ ποικίλα συμβάντα τῆς ἑβδομάδος ταύτης, ὀφείλομεν ὁμως νὰ μὴ παραλείψωμεν δύο τινὰ· πρῶτον «τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς εἰσόδου γυναικῶν εἰς τὴν μονὴν Πεντέλης» καὶ δεύτερον «τὸν περιορισμὸν λογικωτάτου νέου ἐν τῷ φρενοκομείῳ Δαφνίου».

Συγχρόνως ἔζων ποτὲ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν 16 αἰῶνα δύο Ἅγιοι· ὁ Ἅγιος Τιμόθεος ὁ κτίσας τὴν μονὴν Πεντέλης καὶ ἡ Ἁγία Φιλοθέη ἡ κτίσασα τὴν ἐν Ἀθήναις μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Οἱ ἐν λόγῳ Ἅγιοι, καίτοι τοιοῦτοι, περιῆλθον ποτὲ εἰς εἶδαις, ἔνεκα κτηματικῶν, ὡς λέγεται, διαφορῶν· συνεπεία τῶν ἐρίδων τούτων ἡ μὲν Ἁγία ἀπηγόρευε τὴν εἰσοδὸν ἀνδρῶν εἰς τὸ μοναστήριόν της, ὁ δὲ Ἅγιος τὴν εἰσοδὸν γυναικῶν—ὅπερ ἀναγράφουσι καὶ οἱ κανόνες τῆς ἐκκλησίας—εἰς τὴν Πεντέλην Ἀγνοοῦμεν ἐπὶ πόσον χρόνον ἐτηρήθη ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη. Τὸ βέβαιον ὁμως εἶναι ὅτι κατὰ τοὺς τελευταίους μάλιστα χρόνους τὸ τιμιώτερον κόσμημα τῆς ῥωμαντικῆς Πεντέλης ἀπετέλει τὸ γυναικεῖον φύλον.

Ἦδη μετὰ τρεῖς ὄλους αἰῶνας ἐπανελήθη ὑπὸ τοῦ νῦν ἡγουμένου ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη, συνεπεία τῶν τελευταίων σκανδαλωδῶν σκηνῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν Πεντέλῃ. Εἰς δὲ τὴν μονὴν Δαφνίου ὅπου σώζεται τὸ **φραιτότατον**—ὡς θέλομεν ἀποδείξει προσεχῶς—ψηφίδωμα τοῦ μεσαιωνοῦ, ἐκλείσθη νέος μαθητὴς ἐκ Μεσολογγίου παθῶν αἰρινιδίαν διατάραξιν. Μετ' ὀλίγον ὁμως ἤρχισεν ἡ τακτικὴ λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ ζῆτει νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται· διαμαρτύρεται ὅτι εἶναι γλωσσικός, ἀλλ' οὐδεὶς τὸν πιστεύει· «εἶσαι τρελλός, εἶσαι τρελλός» τοῦ λέγει ὁ ἱατρός, ὡς τριταγωνιστῆς ἀρχαίου θεάτρου, «εἶσαι τρελλός, εἶσαι τρελλός» ἐπαναλαμβάνουσιν ἐν χορῷ οἱ τρελλοὶ μετὰ καγχασμῶν καὶ χείρονομιῶν.

Καὶ ὁ φρόνιμος, ἀνευ πολιτικοῦ ἢ κοινωνικοῦ λόγου, (ὄρα καὶ μυθιστορήματα

Δουμᾶ πατρός) κρατεῖται εἰς τὸ φρενοκομεῖον· ἐπειδὴ μάλιστα διαμαρτύρεται ἀενάως, ὁ ἱατρός ἐγνωμοδότησε ν' ἀποσταλῆ αὐτὸς (ὁ ὑποτιθέμενος τρελλός δηλαδὴ) εἰς Κέρκυραν!!

Εὐτυχῶς ὁ κ. Βουλπιώτης ἀντελήφθη τοῦ πράγματος καὶ ἐλπίζομεν ὅτι, πρὸς μεγίστην τῶν μυθιστοριογράφων μας λύπην, θὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Δαφνίου Ἑλλάδα ἕνα νουνεχέστατον πολίτην. . . Μετὰ τὴν ἐλπίδα ταύτην περαίνομεν τὰ τῆς παρούσης ἑβδομάδος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἐδημοσιεύθησαν ἐν παραρτήματι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 299 φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, καὶ αἱ ἐκθέσεις τῆς συνωδᾶ τῷ ἀρθρῷ 5 τοῦ ΑΜΒ' νόμου καὶ τῷ ἀρθρῷ 9 τοῦ περὶ διδακτικῶν βιβλίων Β. Δ. τῆς 4 76βρίου 1882 διορισθεῖσης τρίτης ἐπιτροπείας τῶν κριτῶν τῶν διδακτικῶν βιβλίων τῆς μέσης καὶ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ ἐκθέσει, προκειμένου περὶ τῶν κατὰ πλειοψηφίαν ἀπορριφθεισῶν ἱστοριῶν τῆς παιδαγωγίας, ἡ ἐπιτροπεὶα λέγει καὶ τὰ ἑξῆς:

« Ἀναγινώσκων τις τὰ βιβλία ταῦτα νομίζει ὅτι ἡ Ἑλλάς μετὰ τὴν ἀπάλειαν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀπάλεσε καὶ τοὺς διδασκάλους τῆς καὶ τὰ σχολεῖα τῆς, ὅπερ καθόλου δὲν ἀληθεύει. Μάλιστα δὲ ἀπορίας ἄξιον φαίνεται πῶς οἱ συγγραφεῖς, Ἕλληνες ὄντες, ἀφοῦ ὑπάρχει ἤδη παρεσκευασμένη ἐν διαφοροῖς συγγράμμασιν ὕλη, μάλιστα ἀπὸ ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν ἠθέλησαν νὰ κάμωσι λόγον περὶ τῶν ἑλληνικῶν σχολείων, περὶ τῶν Ἑλλήνων διδασκάλων, οἵτινες τιμῶσι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ διὰ τὴν παιδείαν τῶν καὶ διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις τῶν ἄλλ' ἐκτὸς τῶν διδασκάλων τοῦ ἔθνους, οἵτινες ἐν καιροῖς χαλεποῦς διετήρησαν καὶ ἐκληροδότησαν εἰς τοὺς ἐπερχομένους ἀσβεστον τὴν φλόγα πρὸς πᾶν ὅ, τι εὐγενές καὶ ὑψηλὸν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ, ἀνεφάνησαν εἰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος καὶ ἄνθρωποι με εὐγενῆ ψυχὴν, οἵτινες τὴν πρόσοδον τῆς πατρίδος τῶν ἐπιθυμοῦντες συνεισέφερον τὸν πλοῦτόν των πρὸς ἱδρυσιν καὶ ὑπόστηρίξιν σχολείων παντοίων, τὰ ὅποια σήμερον πρόκεινται μνημεῖα εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Ἐὰν ὁ σκοπὸς τῆς ἱστορίας εἶναι πρὸς τοὺς ἄλλοις νὰ ἐξεγείρῃ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν νέων διδασκάλων εἰς τὸ ἀ-

1. Ἐξ οὗ αἱ διατυμπανίζομεθα ὑπὸ τῶν ἰχθυοπωλῶν «Γούπαις τῆς Μεσίας».